

De liefdevolle lokstem van de Bruidegom tot Zijn bruid

Psalm 45: 6

Psalm 19: 7

Psalm 74: 18, 19, 20

Psalm 68: 7

Psalm 145: 2

Lezen: Lukas 24: 36-49

Tekst: Hooglied 2: 14

Geliefde gemeente, toen de Heere Jezus gestorven en begraven was, viel dat niet mee voor Zijn discipelen. Het werd waar wat Hij al eerder tegen hen had gezegd, vlak voor Zijn lijden en sterven: *Voorwaar, voorwaar zeg ik u, dat gij zult schreien en klagelijk wenen, maar de wereld zal zich verblijden, en gij zult bedroefd zijn.* In het licht van Hooglied 2 zou je kunnen zeggen dat er een wintertijd aanbrak voor de discipelen en allen die de Heere Jezus lief gekregen hadden in die dagen. Hun lieve Meester was er niet meer.

Toch is het ook voor hen op Gods tijd weer waar geworden: *Dat is de stem mijns Liefsten; ziet, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen. Mijn Liefste is gelijk een ree, of een welp der herten; zie, Hij staat achter onzen muur, kijkende uit de vensteren, blinkende uit de traliën.* Ja, meer nog, de levende Heere Jezus drong zelfs door de gesloten deuren heen en stond in het midden van Zijn discipelen in de opperzaal van Jeruzalem. Hij liet Zich zien en Hij liet Zijn stem horen. Hij zei: *Vrede zij ulieden.* En weet u wat ik dan lees in het Johannesevangelie? *De discipelen dan werden verblijd, als zij den Heere zagen.*

Maar als wij Schrift met Schrift vergelijken, duurde dat wel even. De blijdschap over Zijn terugkeer was er niet terstond. De geestelijke zomertijd brak niet in één ogenblik door. Want wat hebben wij gelezen uit Lukas 24? *En zij, verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij een geest zagen.* Maar wat deed de Heere Jezus toen? *Toen zeide Hij tot hen: Wat zijt gij ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen op in uw harten? Ziet Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.*

Brak toen het geloof direct door bij de discipelen? Stonden ze toen op, kwamen ze tot Hem, grepen ze Hem aan, voelden ze Zijn handen en zagen ze op Zijn voeten? Kwam het toen direct tot een omhelzing van Christus? Nee, zelfs toen nog niet. O ja, er kwam wel blijdschap in hun ziel en ze raakten verwonderd, er veranderde wel wat. Maar toch hebben we gelezen dat ze het van blijdschap nog niet geloofden, dat hun Bruidegom weer zo dicht bij hen was. Het kwam nog niet tot die geloofsdaad dat ze Hem aanraakten. Al was Hij terug, al stond Hij zo dichtbij, al toonde Hij Zijn gedaante en liet Hij Zijn stem horen, er was blijkbaar nog wat aarzeling.

Kijk, en dat komen we nu ook tegen in Hooglied 2. En als de Bruidegom dan bemerkt dat de bruid nog wat aarzelt, nog wat draalt, dan gaat Hij nog indringender spreken tot haar om haar bij Zich te krijgen. Dat vinden we in de woorden van onze tekst, Hooglied 2 vers 14: *Mijn duive, die in de kloven der steenrots is, in het verborgene van een steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk.*

Het thema voor de prediking is dit:

De liefdevolle lokstem van de Bruidegom tot Zijn bruid.

We letten op drie gedachten:

1. Hoe Hij haar aanspreekt.
2. hoe Hij haar aantreft.
3. Hoe Hij haar aanspoort.

1. Hoe Hij haar aanspreekt

De vorige keer hebben wij gehoord hoe koning Salomo een lange periode weg is geweest uit het koninklijke paleis in de stad Jeruzalem. Zijn Sulamith bleef daar achter, die hij zo liefhad. Na lange tijd keerde hij weer terug en hij verlangde weer om tot haar te komen als haar Bruidegom. Hij was gekomen op zijn rijdier, springend op de bergen, huppelend op de heuvelen. Hij was gekomen tot het venster waarvan hij wist: achter dat venster is het vertrek waar ik Sulamith kan vinden. Zo stond hij daar, keek door dat venster naar binnen, zijn ogen zochten Sulamith en zijn stem klonk: *Sta op, mijn vriendin, mijn schone, en kom.*

Maar wat blijkt? Sulamith aarzelt. Al had ze Salomo in de verte zien aankomen, toch had ze zich blijkbaar weer teruggetrokken in haar vertrek. Op het moment dat Salomo voor dat venster verscheen, stond zij blijkbaar ook niet meer voor dat venster. Ze was ergens in haar vertrek gaan zitten of liggen, wachtende op wat er komen zou. Toen zag ze plotseling voor dat raam haar Salomo. En ze hoorde zijn stem: *Sta op en kom.* Maar ze deed blijkbaar niet direct wat koning Salomo tot haar sprak. Er waren oorzaken dat zij aarzelde. Er waren factoren die haar aanvankelijk schuchter op afstand lieten. Ze kwam niet gelijk. Ze bleef op de plaats waar ze was.

Maar wat deed Salomo toen? Toen ging hij nog indringender tot haar spreken. Met nog grotere aandrang lokte hij Sulamith om tot hem te komen. En daarbij openbaarde hij zich op een tere wijze in zijn liefde voor haar. Want hoe begint hij tot haar te spreken? *Mijn duive.* Dan schitteren hier boven Hooglied 2 weer die woorden die ik al meerdere keren hier heb mogen noemen: Meer dan Salomo is Christus. Want zoals Sulamith de duif voor Salomo was, zo zijn alle zondaren die zalig worden in de ogen van Christus als Zijn duive. Dat is een naam die Christus Zijn Kerk geeft. Maar in die naam ligt heel veel opgesloten.

Laten we dat eens opdiepen vanuit het Woord van God zelf, wat het wil zeggen dat Christus Zijn Kerk *Mijn duive* noemt. Ik wil u drie aspecten noemen vanuit de Heilige Schrift die Christus ziet in Zijn Kerk en waarom Hij Zijn Kerk daarom *Mijn duive* noemt.

Het eerste vinden wij in Mattheüs 10 vers 16. Daar zegt Christus tot Zijn discipelen, en in Zijn discipelen ook tot ons, tot Zijn ganse Kerk: *Zie, Ik zend u als schapen in het midden der wolven; zijt dan voorzichtig, gelijk de slangen, en oprecht, gelijk de duiven.* De bruidskerk van Christus is dus oprecht, gelijk de duiven.

Het tweede wat we in het Woord van God kunnen vinden, is dat de duif een heel schoon, mooi diertje is. Het verenkleed van een duif ziet er prachtig uit, met name als de zonnestralen zo'n duif beschijnen. Het is het beeld van de schoonheid van de bruidskerk van Christus. Het is een beeld van een zondaar die van de zonden schoon gewassen is in het bloed van Christus. Straks gaan we ervan zingen: *Gelijk een duif, door het zilverwit en het goud dat op haar vederen zit, bij 't licht der zonnestralen, ver boven andere vogelen pronkt, zult gij door 't goddelijk oog belonkt, weer met uw schoonheid pralen.* Vandaar dat Christus ook hier in de context van onze tekst zegt: *Mijn schone, en kom tot Mij.*

Dan nog een derde aspect wat ik u wil noemen vanuit de Heilige Schrift over een duif. Een duif, jongens en meisjes, is een heel weerloos dier. Het is in zichzelf helemaal niet bestand tegen roofvogels of roofdieren bijvoorbeeld. Maar weet je wanneer dat niet het geval is? Weet je wanneer een duif niet weerloos is, maar juist veilig? Als een duif verborgen is in de kloof van een steenrots, zo'n steile berg met een spleet erin waar een duif naar binnen kan vluchten, waar ze haar nest bouwt, waar ze haar eieren legt en waar ze haar jongen opvoedt. Als een duif daar is, dan is ze veilig voor welk roofgedierte dan ook.

Is het zo ook niet met de Kerk van Christus? In zichzelf zo weerloos, niet bestand tegen de doodsvijanden waar ze elke keer zoveel last van hebben. Dat ze bij tijden zingen met de dichter van Psalm 74: *Geef 't wild gedierte, dat niets in 't woën ons ziet, de ziele van Uw tortelduif niet over; laat, grote God, om een gehate rover, Uw kwijnend volk niet eeuwig in 't verdriet.* Maar als dan de Kerk van Christus mag vluchten tot Christus, Die haar Steenrots geworden is, en ze mag schuilen bij Hem, dan is die duif zo veilig. Niets en niemand kan de duif van Christus nog deren. Niets en niemand kan die duif rukken uit de handen van de Heere Jezus Christus. Dan is de Kerk als een duif in de kloof van de Steenrots Christus.

Gemeente, wat zegt de Heere Jezus veel met de aanspraak *Mijn duive*. Nee, dat zegt die bruid niet van zichzelf. Ze vindt zichzelf helemaal niet lijken op zo'n duif die oprecht is, die schoon is, die veilig is in Christus. En toch, toch zegt Christus het tegen haar. Toch is zij in Zijn ogen als een duif. Waarom toch? Hoe kan dat toch? O, let dan eens op het eerste woordje van onze tekst: *Mijn duive*. De Heere Jezus spreekt hier niet zomaar over een duif, maar Hij zegt hier heel speciaal: *Mijn duive*. En daarmee zegt Christus tot Zijn bruidskerk: U bent van Mij. U bent Mijn eigendom.

Daarmee komen we bij een nog rijkere troost in onze tekst terecht. Want gemeente, wie genade gevonden heeft in de ogen van de Heere, waar de Heere een goed werk begonnen is in het hart, hoe klein het soms nog kan zijn, die is in Zijn ogen *Mijn duive*. Ook al kun je er nog niet eens van getuigen. En weet u, als de Heere Jezus zegt tot Zijn kinderen *Mijn duive*, dan is dat het werk van de Drie-enige God. Dat heeft de bruidskerk aan de Vader te danken, maar ook aan de Zoon en de Heilige Geest.

Moet u maar eens luisteren wat de Schrift daarover zegt. God de Vader heeft die grote schare van zondaren in de stilte van de eeuwigheid als de duif aan Zijn Zoon gegeven. Waarom? Hij had ze zo lief. Daarom kon de Heere Jezus in Johannes 17 tot Zijn Vader zeggen: *Zij waren de Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven. Mijn duive*. Maar Christus heeft er ook voor gezorgd dat dat inderdaad zo kon zijn. Want de Heere Jezus is op de aarde gekomen, heeft alle zonden van Zijn kinderen op Zich genomen en heeft die weggedragen als het Lam van God aan het kruis op Golgotha. Toen Hij dat deed, gaf Hij Zijn bloed. En met dat bloed wat de Heere Jezus gaf, heeft Hij die grote schare van zondaren niet alleen verlost van de zonde en uit de heerschappij van de duivel, maar heeft Hij ze ook tot Zijn eigendom gekocht. Zodat de bruid van Christus haar Meester leert kennen als onze Heere, *Die hen niet met goud en zilver, maar met Zijn dierbaar bloed tot Zijn eigendom gekocht heeft.*

Maar het is ook het werk van de Heilige Geest. Want weet u wat de Heilige Geest nou doet? Die gaat in het hart van een zondaar het ware geloof werken. En door dat ware geloof mag de bruid van Christus leren toe-eigenen wat er in Christus te vinden is. Zodat de bruid van Christus kan zeggen, als het geloof in de beoefening is: *Mijn Liefste is van mij, en ik ben van Hem*. Kijk, dan ben je bij Zondag 1 terecht gekomen, die enige troost, beide in leven en sterven: *Dat ik met lichaam en ziel, beide in leven en sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben,*

Die met Zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomenlijk betaald heeft, en mij uit alle heerschappij des duivels verlost heeft.

Dat ligt allemaal opgesloten in die twee woordjes: *Mijn duive*. En weet u wat het wonder is? Zo ziet de Heere Zijn ganse Kerk nou altijd: oprecht, schoon, veilig in Hem. Ondanks wie ze is en blijft in zichzelf. Ondanks die momenten in het geestelijke leven dat die bruid van haar plaats is. Want dat was ze wel, die Sulamith die we tegenkomen in onze tekst. O jawel, ze was in het paleis van Salomo. Ze was op de plaats waar Salomo haar zelf gebracht had. Maar ondanks dat was ze niet zoals ze wezen moest. En dat wist ze wel. Daarom bleef ze achter. Daarom aarzelde ze, toen plotseling haar Bruidegom weer verscheen voor het venster. Daarom bleef ze schuchter op afstand toen nogmaals Zijn liefdestem klonk: *Sta op, mijn vriendin, mijn schone, en kom*.

Kijk, zo trof de Bruidegom Zijn bruid aan. En dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. Hoe Hij haar aantreft

We gaan eerst naar de heilsgeschiedenis luisteren. Koning Salomo, zo zei ik, was een tijd weggebleven. Heel de winterperiode was hij niet in zijn koninklijk paleis in Jeruzalem. En na lange tijd is hij weer teruggekomen en verscheen inderdaad voor dat venster van het vertrek waar Sulamith te vinden was. Hij zag het wel aan haar, wat aanvankelijk haar reactie was toen hij onverwacht weer terugkeerde. Tot twee keer toe had hij het zo liefdevol gezegd: *Sta op, kom*. Tot twee keer toe heeft hij zijn liefde voor haar betoond in die teder naam: *Mijn vriendin, mijn schone*. En toch leek Sulamith te aarzelen. Ze deed niet direct wat Salomo tot haar zei. Ze was op dat moment dat Salomo terugkeerde blijkbaar niet bij dat venster. Maar ze was ergens in haar vertrek neergegaan om te zitten. En daar bleef ze ook toen Salomo zich liet zien voor dat venster.

Hoe kwam dat toch? Waarom aarzelde ze? Waarom stond ze niet direct op toen daar die liefdestem klonk: *Sta op en kom*? Wel, gemeente, Salomo was zo lang weggebleven. Heel die winterperiode was hij op afstand gebleven. En dat viel niet mee voor Sulamith. Hoe langer het duurde, hoe moeilijker het voor haar werd. Het deed haar terugtrekken in het vertrek in het koninklijke paleis. Ze voelde zich steeds eenzamer naarmate Salomo niet terugkwam. Ze begon te kwijnen. Ze tierde niet meer. Ze miste Salomo zo erg. Ze miste zijn liefde. Ze miste zijn woorden. Ze miste zijn aanrakingen, zijn genegenheid, zijn nabijheid, zijn gunst. Ze was krank van liefde toen hij weg was. En die uitdrukking betekent, zoals ik de vorige keer heb gezegd, dat ze innerlijk verwond geraakt was. Haar hart raakte bekommerd. Het maakte haar zo eenzaam, zo ellendig, ook al was ze in het paleis van Salomo. Kijk, zo trof Salomo haar aan. En hij liet het haar weten ook. Ze was in zijn ogen als een duif, in de kloof van de steenrots, jawel. Als een duif in het verborgene van een steile plaats.

Er wordt over deze uitdrukking heel verschillend gedacht. Misschien bent u het in de voorbereiding op de prediking al tegengekomen. Er zijn namelijk verklaarders die zeggen dat die kloof in de steenrots en die verborgen plaats in die steilte van die bergwand ziet op een plaats waar Sulamith naartoe gevlucht is toen Salomo niet meer in het paleis was. Ze was dus niet meer in het paleis, maar ergens ver buiten het paleis. Maar daarmee was ze wel in de nabijheid van allerlei gevaren gekomen, vijanden die haar bedreigden. En wat deed ze toen? Toen is ze gaan vluchten naar een schuilplaats. Nee, ze keerde niet terug naar het paleis, maar ze zocht een andere schuilplaats buiten het paleis van Salomo. En inderdaad, dat kan gebeuren in het geestelijke leven. Dat een kind van God niet meer op de plaats is waar zij hoort te zijn. Dat ze weggezworven is bij Christus vandaan. En dat ze haar toevlucht genomen heeft tot andere plaatsen of personen buiten Christus. Dan kan het zijn dat een kind van God, na ontvangen genade, weer onder de

dienstbaarheid van de wet gekomen is, bijvoorbeeld. Of ze neemt de toevlucht tot die of die, als ze in de nood gekomen is. Dat is de ene verklaring.

Maar nu zijn er ook andere verklaarders die zeggen dat die steenrots waar het hier over gaat in vers 14, het beeld is van Christus. En zoals Sulamith nog steeds in het paleis van Salomo was, zo is de bruid van Christus in Christus. Als een duif in de kloven van een steenrots. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat die bruid altijd ervaart dat zij in de Steenrots Christus is. En deze uitleg past wel het meest in de context van Hooglied 2. Want in onze tekst, gemeente, wordt de bruid van Christus getekend – en dan ga ik misschien een ouderwetse uitdrukking gebruiken die o zo waar is – die van staat veranderd is.

Kijk, jongens en meisjes, als een jongen en een meisje met elkaar gaan trouwen, dan verandert hun staat. Eerst was hun staat ongehuwd, niet getrouwd. En dan komen ze in een staat van het huwelijk. Je krijgt een andere situatie. Kijk, en dat is met de bruid ook gebeurd. Zij is niet meer in Adam. Zij is niet meer een zondaar buiten Christus. Maar zij is door Gods genade in Christus ingeënt. Zij is met Christus levend gemaakt. Zij is als een duif in de kloven van de steenrots. Zij weet wat het is om daar gebracht te zijn, om daar te mogen schuilen in Christus, Die de Steenrots is van Zijn Kerk. Het gaat hier over de Kerk die van staat veranderd is.

Maar al is dat grote wonder gebeurd, dan wil dat nog niet zeggen dat Gods kinderen dat altijd zo ervaren. En dan gebruik ik misschien maar weer een ouderwets woord van vroeger, wat ook vandaag echt nog zo is. Al is de bruid van Christus in Christus – is dat de staat van die bruid – naar de stand van het geestelijke leven kan het soms heel anders ervaren worden. Juist in tijden als de Heere Jezus zo ver weg lijkt. Juist in tijden als Zijn nabijheid niet zo sterk ervaren wordt.

Komen we dat niet tegen in het geloofsleven? Trouwens, heeft de Heere Jezus dat Zelf niet gezegd, dat er zulke tijden zijn in het geloofsleven? Wat gaat Zijn bruid doen als Hij afwezig is? Dan zal ze gaan vasten, zo heeft Hij eens gezegd. Dan zullen ze klagelijk wenen. En horen we niet dikwijls de ware gelovigen zulke klachten uiten in het Woord van God? Dat ze hun lieve Zaligmaker kwijtgeraakt zijn en dat ze daarom niet tieren? Dan hoor ik Job zeggen: *Ga ik voorwaarts, ik zie Hem niet; ga ik achterwaarts, ik bemerk Hem niet*. Dan hoor ik de dichter van Psalm 42 zuchten: *Ik heb mijn tranen onder 't klagen tot mijn spijsdag en nacht, daar mijn spotters durven vragen: Waar is God, Die gij verwacht?* Dan zucht de bruid: *Waar is God, mijn Maker, Die psalmen geeft in de nacht?*

Als de Bruidegom weg is en het duurt wat langer voordat Hij terugkomt, dan voelt de bruid zich niet meer zo gelukkig. Onze Dordtse vaderen kenden dat ook. Want wat schrijven ze in hoofdstuk 5 van de Dordtse Leerregels? Het zien van God in Christus is voor de godvruchtigen zoet, maar de verberging van Gods aangezicht in Christus is bitterder dan de dood. Zo kan het zijn in het leven van Gods kinderen. Wel in Christus en Hem toch te missen. Dan kun je onder Zijn Woord verkeren. Dan kun je op je knieën liggen bij het geopende Woord van God. Dan kun je in gebed zijn, je hart uitstorten voor de Heere. Dan kun je met een andere gelovige in gesprek zijn. Dan kun je onder Gods volk zijn. Dan kun je de psalmen zingen. Dan kun je aan Zijn tafel zitten. En toch: ellendig, arm en naakt. Dan lijkt het wel alsof niets meer kracht doet, alsof je nergens meer troost in kunt vinden.

Het kan zelfs zover gaan dat een kind van God met Asaf zegt – en u kunt dat vinden in Psalm 77 – *Ten dage mijner benauwdheid zocht ik den Heere; mijn hand was des nachts uitgestrekt, ik liet niet af; en mijn ziel weigerde getroost te worden*. En kijk, gemeente, als in zo'n toestand, als in zo'n situatie, Hij nou eens onverwachts verschijnt en weer zo nabij is en Zijn stem doet horen en Zijn

gedaante laat zien, wat dan? Dan kan het gebeuren dat er eerst nog zoveel aarzeling is om tot Hem te komen.

Want wat is de praktijk van het geloofsleven? In tijden als Christus een tijdje op afstand gebleven is, komen dan juist niet ongestalten openbaar? Komen Gods kinderen er dan niet achter hoe ze zwak zijn in zichzelf? En wat blijkt het dan moeilijk te zijn om door het geloof alleen te leven? Niet zien, niet voelen, en toch geloven? Wat is dat moeilijk! Wat kom je er dan achter wanneer een klein geloof en een zwak geloof in je hart ontstaat? Ja, dat je juist in zulke omstandigheden je moedeloosheid ervaart, je krachteloosheid. Ja, zelfs kan de ongeloof de kop opsteken. En ligt het dan niet dichtbij om toe te geven aan zonden en de verleidingen van de wereld?

En als Hij dan ineens komt, plotseling, onverwacht en ongedacht, als Hij dan weer Zijn onbezweken trouw en liefde aan Zijn bruid openbaart, komt dan juist niet soms het grote contrast naar voren tussen Hem en wie je zelf in de afgelopen tijd was? Ja, dan kan er vrees komen in je hart. Vrees vanwege je afmakingen, vanwege je ongeloof, vanwege zonden die weer de kop opstaken, van het niet leven uit de belofte, van het zo traag geworden zijn in het gebruik van de genademiddelen. En dat alles kan die aarzeling verwekken, dat je toch, als die bruid, als een arme zondaar, zo schuchter blijft, op afstand blijft, en nog niet direct durft te komen.

Versta je dat? Wordt misschien hier de toestand van je hart geschilderd, dat het soms ook te groot is om te geloven dat Hij zo persoonlijk tot je komt, Zich laat zien en Zijn stem doet horen: *Sta op en kom*? Dat het soms te onverwachts is, dat het soms te ongedacht is? Mogelijk durf je niet meer te denken dat Hij nog eens tot je komen zou. Mogelijk zat je zo diep in de put dat je dacht: Hij is mij vergeten. En juist toen was Hij daar. Nee, dan kun je soms niet direct opstaan en komen om Hem te omhelzen. Dan kan er soms zoveel aarzeling zijn.

Maar kijk toch eens wat Hij dan doet. Dan gaat Hij opnieuw spreken om al die aarzelingen en schuchterheid weg te nemen. Dan gaat Hij nog indringender spreken, zodat je wel komen moet. Deed Salomo dat ook niet? Hoort het Hem zeggen: *Toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk*. En zo spreekt ook Christus tot Zijn aarzelende bruid, tot zo'n schuchtere zondaar. En wat Hij daarmee wil zeggen, gaan we in onze laatste gedachte overdenken.

3. Hoe Hij haar aanspoort

Ja, Salomo spoorde Sulamith dus aan om op te staan en tot hem te komen. Hij spoorde haar aan om haar gedaante aan hem te laten zien, om haar stem aan hem te laten horen. Want Salomo wilde zijn Sulamith opnieuw zijn liefde betonen, inderdaad. Maar Salomo wilde nog meer. Hij wilde niet alleen zijn liefde aan Sulamith betonen, maar hij zag ook zo uit om iets van de wederliefde van Sulamith bij zichzelf te mogen ervaren. O, Salomo wilde opnieuw zijn linkerhand onder haar hoofd brengen. Hij wilde opnieuw met zijn rechterhand haar omhelzen. Hij wilde haar opnieuw kussen met de kussen van zijn mond. En hij zag ernaar uit dat hij van zijn Sulamith ook weer een kus zou ontvangen. Nee, daarom mocht Sulamith niet aarzelen nu hij weer gekomen was. Daarom spreekt hij tot haar: O Sulamith, je bent mijn duif. Ik zie het wel hoe je zo verscholen bent, gelijk een duif in het verborgene van een steile plaats. En ik zie het wel aan je dat je niet aanstonds durft te komen. Maar doe het toch. Doe nu zoals ik gedaan heb. Ik ben toch tot u gekomen. Ik heb toch mijn gedaante aan u laten zien. Ik heb toch mijn stem laten horen. O, kom dan, sta op, mijn vriendin, mijn schone, ja, mijn duive. Als ik nu mijn gedaante aan u getoond heb, toon ook uw gedaante aan mij. Als ik nu mijn stem aan u heb laten horen, laat ook uw stem aan mij horen. O, aarzel toch niet langer. Kom toch, mijn lieve Sulamith. Want ik ben nog steeds dezelfde voor je. Ik verander niet in mijn liefde en trouw voor u. En daarom, al voel je je totaal niet

gelijk aan mij, al durf je je gedaante aan mij niet te tonen, al durf je je stem niet te laten horen, toch mag je komen. Want je stem is mij zoet en je gedaante mij liefelijk. O, zie maar niet op jezelf, maar zie op mij. Want ik ben dezelfde. En mijn liefde en trouw is nog even groot als toen ik bij u wegging. Ik zal je niet begeven. Ik zal je niet verlaten. Ik zal je liefhebben tot in eeuwigheid. Ja, mijn duive, zijnde in de kloven der steenrots, in het verborgene van een steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk.

Kijk, gemeente, met zulke indringende woorden spoorde Salomo zijn Sulamith aan in liefde om op te staan, tot hem te komen en hem te omhelzen. En zo wil Christus komen tot een aarzelende zondaar. Zo wil Hij komen tot Zijn bruid die Hem na ontvangen genade weer zo mist. En Hij is echt bij machte om al die aarzeling en schuchterheid weg te nemen. Hij is zo gewillig om een schuchtere zondaar, een aarzelende bruid tot Zich te trekken. En hoe zoet is Zijn stem als Hij zo'n dralende bruid gaat overreden, zodat ze door het geloof toch zullen opstaan en zich aan Hem laten zien en haar stem aan Hem laten horen.

Want luister eens, de Heere Jezus weet alle dingen. Hij is de Alwetende. En Hij weet zo goed hoe het kan zijn in het hart van zo'n aarzelende zondaar, van zo'n schuchtere bruid. Hij kent en doorgrondt allen die Hem vrezen, die Hem toebehoren. En al moet je piepen gelijk een zwaluw, en kirren als een duif, nochtans hoort Hij uw stem. En Hij ziet het wel als je je zo ellendig voelt, als je je zo eenzaam voelt. En Hij weet het ook heel goed dat je ook andere karaktertrekken van een duif in jezelf ervaart dan die oprechtheid en die schoonheid waar we het zojuist over gehad hebben. Hij weet wel hoe weerloos je je kunt voelen als de vijanden weer tevoorschijn komen. En Hij weet ook dat je bij tijden als een botte duif bent, zoals de Schrift Gods kinderen omschrijft in Hosea 7 vers 11, een duif die het overal zoekt behalve bij Christus.

O ja, als een zondaar daarop ziet, als de bruid van Christus daarop ziet, dan is er aarzeling. Dan is er soms aanvankelijk geen moed om te komen vanwege je eigen afmakingen en onwaardigheid. Maar wat zal Christus dan doen? En wat wil Hij vanmorgen door de prediking doen? Dan komt Hij tot die duif, Zijn duif, in de kloof van die steenrots, in het verborgene van een steile plaats. En Hij gaat spreken en Hij zegt het: *Mijn duive, zie nou niet op jezelf, maar zie op Mij. Want als je op jezelf ziet, is er totaal geen reden om tot Mij te kunnen komen. Als je op jezelf ziet, is er niets, maar dan ook niets te vinden waar je enige vrijmoedigheid aan zou kunnen ontleenen om tot Mij te komen. Want Ik weet wel hoe je bent. Je bent zo wisselvallig. Je bent zo onstandvastig in jezelf. Zo ben je in de wolken, zo ben je in de kolken. Maar Ik, Ik, o Mijn duive, Ik ben zo anders als u. Zie eens wie Ik voor u ben, en hoor eens wie u daarom voor Mij bent. Mijn vriendin, Mijn schone, Mijn duive. Weet u waarom dat u wel komen mag? Weet u waarom dat Ik vanmorgen zo indringend aanspoor om tot Mij te komen? Het is niet om iets in u. Het is vanwege Mijn genade in u. En vanwege Mijn genade in u mag u doen zoals Ik gedaan heb. Toon Mij uw gedaante. Laat Mij uw stem horen. Kom maar zoals je bent. Kom maar zo onstandvastig als je bent. Zo bekommerd als je bent. Kom maar, laat jezelf maar zien aan Mij. Want Ik zie wat anders in u. Ik zie Mijn eigen werk in u. Ik zie u nochtans oprecht en schoon. U bent voor Mij nog steeds als een duif in de Steenrots Christus. En zoals Ik ben, zo bent u voor Mij. Ik ben het toch Die gezorgd heeft voor uw oprechtheid. Ik ben het toch Die gezorgd heeft voor uw schoonheid. En daarom kom, kom. Toon uw gedaante om Mij nentwil. Want die is liefelijk. Die is bekoorlijk. Die is schoon. Die is mooi. Want Mijn duive, Ik zie je in Mijn bloed. Ik zie u gewassen in Mijn allesreinigend Borgbloed. En daarom zeg Ik het tot u: Toon Mij uw gedaante, en wees aan Mij gelijkvormig. Maar doe ook uw stem horen. Oh, Ik weet het wel. Je durft niets meer te zeggen, is het niet? Je hebt geen woorden om tot Mij te spreken. Maar luister eens. Zeg Mij daar maar na. Want Ik ben uw Voorbidder. Ik ben uw Voorspreker. Ik ben uw Voorzanger. Ik*

ben uw Voordanker. Ik doe alles eerst voor u, opdat u het na mag zeggen. En daarom laat je stem maar horen, nadat je geluisterd hebt naar Mij. En leer van Mij. Want uw stem is liefelijk.

Wat een Heere Jezus is Hij voor Zijn bruidskerk! Hij neemt al die aarzelingen weg om werkelijk tot Hem te mogen komen, door te wijzen op de genade die Hij aan haar gegeven is. Ze is immers Zijn duive. En weet u wat Hij daar ook mee zegt? Ik ga het heel eenvoudig zeggen: De Geest, de Heilige Geest Die in Mij is, is ook in u. Want, weet je het nog, jongens en meisjes, wat er gebeurde toen de Heere Jezus gedoopt werd? Toen kwam de Heilige Geest toch op de Heere Jezus in de gedaante juist van een duif! En als de Heere nou tegen Zijn Kerk zegt: Je bent Mijn duive, dan zegt Hij: Mijn Geest is op u. En het is de Geest der genade en der gebeden. Het is de Geest Die het geloof gewerkt heeft. Maar het is ook diezelfde Geest Die het geloof zal versterken, zodat de schuchterheid en de aarzelingen worden weggenomen.

Wat een wonder! Steeds weer komt Jezus zo voor het eerst in je leven, en steeds weer opnieuw, als daar die liefdevolle lokstem klinkt: *Mijn duive, die in de kloven der steenrots is, in het verborgene van een steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk.* Ja, zo kan Hij spreken. Zo wil Hij spreken. Want dit heeft Hij verworven met Zijn bitter lijden en sterven. Hij is terechtgekomen in de grootste godsverlatenheid, buiten de Steenrots van Zijn Vader. Hoe Hij eerst in de schoot van de Vader was, raakte Hij totaal erbuiten in die drie-urige duisternis. Hij werd de geslagen Steenrots, de verwonde Borg, om Zijn bloed te laten vloeien tot reiniging van alle zonden. Hij kwam in plaats van Zijn Kerk. Hoe kwam Hij? *Geen gedaante noch heerlijkheid was aan Hem te zien.* En er bleef in de diepste diepte een smartelijke stem over: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Om zo tot Zijn bruidskerk te zeggen: *Toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen.*

Wat een liefde voor een zondig menskind! En daarom komt Hij steeds weer tot Zijn Kerk, opdat Zijn bruid tot Hem zal komen en door het geloof Zijn gemeenschap mag ervaren. Zo gaat het in het leven van het geloof. Zoals Rutherford het ooit onder woorden bracht: Een komende Jezus en een gaande Jezus. En dan komt Hij weer, en dan gaat Hij weer. Maar Hij komt weer, steeds opnieuw, in een weg van bergen en dalen. Ja, totdat, totdat de dag aanbreekt en de schaduwen zullen vlieden, en er een storeloze gemeenschap zal overblijven tussen God, tussen Christus en Zijn Kerk. En bij tijden mag de bruidskerk daar wel eens naar uitzien, dat het zo zal zijn: *Wanneer, o wanneer komt toch die dag, dat ik bij U zal wezen, en zien Uw aanschijn geprezen?*

Ja, gemeente, wie in de Steenrots is, die is in Christus. Die heeft Christus. En wie Christus heeft, die heeft het leven. Maar de keerzijde is dit: wie niet in die Steenrots is, heeft Christus niet. En die heeft het leven niet. Die ligt nog steeds verloren. En als Hij zo eens komt, gemeente, terwijl je nog ligt in je verlorenheid, onbekeerd, onverzoend, op de dag van je sterven of op de dag van de wederkomst, wat zal er dan overblijven? Het zal toch niet zo zijn, lieve gemeente, dat er één van ons op die grote dag zal zeggen tot de bergen en tot de steenrotsen: *Valt op ons, en verbergt ons voor het aangezicht van Degene Die op den troon zit, en voor den toorn des Lams; want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?*

Dat toch niet! O onbekeerde zondaar, o wat ik u bidden mag, luister naar de stem van Christus, Die ook komen wil tot een onbekeerde zondaar. En hoor Hem vanmorgen nodigen: *Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij. Ja, Ik laat het u horen: Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zelf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.*

En als Hij dat gaat werken in uw ziel, dan zult u op Zijn tijd gaan ervaren dat u door het goddelijk oog belonkt, weer met uw schoonheid mag pralen.

Amen.